



ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2018
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 44/2017
populárny názov	Námetka premlčania v rozpore s dobrými mravmi
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Vznesenie námietky premlčania možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade zastavenia trestného stíhania po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 30. januára 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 99/2013 zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal proti Slovenskej republike náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, konkrétne uznesením ČVS: OUV-499/10-ZV-2001 z 21. mája 2002, ktorým bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin neodvedenia dane a poistného a súčasne bolo vznesené obvinenie proti sťažovateľovi. Na základe odvolania sťažovateľa proti uvedenému rozsudku okresného súdu krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Základným dôvodom rozhodnutia súdov oboch stupňov bola skutočnosť, že sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu škody je premlčaný.
z odôvodnenia	Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne

	<p>okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010).</p> <p>Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.</p> <p>Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ústavný súd už vyslovil názor, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013).</p> <p>Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.</p> <p>V danom prípade sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu boli preukázané také dôvody a okolnosti, pre ktoré možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovaným za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľ nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže táto uplynula skôr, než bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, pričom zastavenie trestného stíhania bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na premlčaní uplatneného nároku, avšak v tomto prípade došlo až k absurdnej situácii, keď pre neúspech sťažovateľa s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie sťažovateľa trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči sťažovateľovi neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 549/2015-96 zo 17. februára 2016 porušené bolo.</u></p> <p><u>Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 549/2015-96 zo 17. februára 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na	ÚS SR: II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	NS SR: 1 Cdo 53/93 z 28. júna 1993, 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom
klúčové slová	rozhodnutie-zákonnosť náhrada škody (ujma)-nemajetková ujma obvinenie, obvinený-vznesenie obvinenia dobré mravy (boni mores) trestné stíhanie náhrada škody (ujma)-majetková ujma premlčanie-premlčanie v občianskom práve

spisová značka	III. ÚS 442/2017
populárny názov	Výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak súd, rozhodujúci o výkone rozhodnutia o výchove maloletých detí, bez toho, aby vydal uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia (proti ktorému je prípustné odvolanie), vyzve povinného na dobrovoľné plnenie povinnosti pod hrozbou poriadkovej pokuty, znemožní tým realizáciu tých procesných práv povinného, ktoré mu dáva Civilný mimosporový poriadok (možnosť podať odvolanie), čím následne dôjde k odňatiu možnosti konať pred súdom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka ako matka maloletej je v procesnom postavení povinnej v konaní o výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletou. Otec maloletej je v uvedenom konaní v procesnom postavení oprávneného. Predmetné konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 47 Em 5/2016. Uznesením okresného súdu č. k. 49 P 160/2015-306 z 5. mája 2016 bolo nariadené predbežné opatrenie, na základe ktorého bol otec maloletej oprávnený stretávať sa maloletou každý utorok v určenom čase, vždy za asistencie psychoterapeuta v stanovených priestoroch do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej s tým, že prvé štyri stretnutia otca s maloleťou dieťaťom sa budú realizovať v prítomnosti psychológa a matky, ďalšie nasledujúce stretnutia len v prítomnosti otca a psychológa, pričom matka bola povinná maloleťu na styk s otcom riadne pripraviť a v určenom čase ju otcovi za prítomnosti psychológa odovzdať na mieste výkonu styku, kde si maloleťu v čase určenom po ukončení styku prevezme. Otec maloletej podal 20. júla 2016 návrh na výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 370 a nasl. zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“), ktorým navrhol, aby súd začal s výkonom rozhodnutia –uznesenia č. k. 49 P 160/2015-306 z 5. mája 2016. Zo strany okresného súdu bola sťažovateľke adresovaná výzva z 12. augusta 2016, v ktorej ju okresný súd vyzýval na dobrovoľné plnenie predbežného opatrenia a poučil ju o následkoch jeho neplnenia. Sťažovateľky výzvu nerešpektovala, preto jej okresný súd uložil napadnutým uznesením poriadkovú pokutu v sume 1 000 eur.
z odôvodnenia	Zo sťažnosti, ako aj z predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd nevydal uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia a napriek tomu vyzval sťažovateľku ako povinnú na dobrovoľné plnenie povinnosti a následne jej uložil pokutu 1 000 €, keďže táto výzva zostala bezvýsledná. Došlo tak k porušeniu procesného predpisu, ktorý predpokladá vydanie uvedeného uznesenia pred alebo súčasne s úkonmi smerujúcimi k tomu, aby došlo k dobrovoľnému splneniu povinnosti. Navyše, proti uvedenému uzneseniu je podľa § 377 ods. 1 CMP prípustné odvolanie, a teda nevydaním tohto uznesenia sťažovateľka ako povinná nemohla využiť predmetný opravný prostriedok. Okresný súd jej tak znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré jej dáva Civilný mimosporový

	<p>poriadok, čím došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.</p> <p>Zároveň je z podaní sťažovateľky, ako aj z predloženého súdneho spisu zrejme, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 11 CoP 86/2017-813 z 15. mája 2017 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 49 P 160/2015-306 z 5 mája 2016, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie o úprave styku otca s maloletou a ktoré bolo exekučným titulom, na základe ktorého bolo vedené konanie o výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletou pod sp. zn. 47 Em 5/2016. Z uvedeného uznesenia Krajského súdu v Bratislave vyplýva, že uznesenie okresného súdu zrušil v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu maloletej. Ústavný súd v súvislosti s tým poukazuje aj na skutočnosť, že okresný súd v čase vydania napadnutého uznesenia mal k dispozícii dôkazy o nepriaznivom zdravotnom stave maloletej a o opakovanom odporúčaní detského psychiatra, aby sa maloletá nestretávala s otcom. Z uvedených skutočností je zrejme, že okresný súd sa pred vydaním napadnutého uznesenia dostatočne nezaoberal zisťovaním, či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu v zmysle citovaných ustanovení vyhlášky.</p> <p>Keďže vydaniu napadnutého uznesenia predchádzalo viacnásobné porušenie procesných predpisov s možným závažným dosahom vo vzťahu k záujmom maloletej, ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017 zrušil.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01
súvisiace právne predpisy	zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok
klúčové slová	maloletý-úprava práv a povinností k maloletemu pokuta-poriadková výkon rozhodnutia

spisová značka	III. ÚS 502/2017
populárny názov	Obava z ohrozenia exekúcie na potenciálnu náhradu trov konania
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Preukázanie bonity žalobcu môže byť spôsobilé poskytnúť bližší pohľad na očakávaná sporových strán, týkajúcich sa vedenia sporu. Takisto je spôsobilé byť stabilnou súčasťou úvahy odôvodňujúcej názor súdov o užití právneho poriadku v súlade s jeho účelom a zmyslom, a to najmä vo vzťahu k žalobcom, ktorými môžu byť spoločnosti sídliace v tzv. daňových rajoch, ktoré na území Slovenskej republiky nevlastnia žiaden majetok a ktoré svoje zázemie môžu zneužívať na produkovanie sporov s takmer nulovým rizikom znášania zodpovednosti za neúspech v týchto sporoch.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je v pozícii žalovanej účastníčkou konania o náhradu škody vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Cb 173/2013. Žalobcom je (offshore) cyperská obchodná spoločnosť, ktorá si od sťažovateľky nárokuje zaplatenie sumy 127 062 900 €. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sťažovateľ požadoval, aby žalobca zložil do úschovy na súde sumu, ktorú si bude po skončení konania uplatňovať ako náhradu trov konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 32 Cb 172/2013 z 10. októbra 2016 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

	<p>Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd sa s rozhodnutím okresného súdu v celom rozsahu stotožnil [§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)] a svojím napadnutým rozhodnutím ho ako vecne správne potvrdil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Rozhodnutie krajského súdu sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a dodáva, že neodkladné opatrenie nemožno vydať len na základe tvrdení bez osvedčenia základných skutočností umožňujúcich prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana.</p> <p>Ústavný súd je toho názoru, že všeobecné súdy sa argumentáciou sťažovateľky dostatočne nezaoberali. Ako to vyplýva z predostretej sťažnosti, pre sťažovateľku bolo vo veci rozhodujúcim zváženie súdu, či nečelí špekulatívnej žalobe. Sťažovateľka vyslovila presvedčenie, že žalobca spor zámerne konštruje tak, aby v prípade neúspechu nemusel hradiť vysoké trovy konania. Na súd sa preto urýchlene obrátila s dôverou ako na orgán verejnej moci poskytujúci jej právam ochranu. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa nebránila sporu ako takému, ale zdôvodnila záujem chrániť sa pred zneužitím práva zo strany žalobcu (čo sa týka náhrady trov konania). V kontexte vyslovila argument, ktorý mala ako jediný k dispozícii a ktorý podporoval jej presvedčenie. Tvrdila nemajetnosť žalobcu a poukázala na súvislosť, že ide o offshore spoločnosť žalujúcu ju o neštandardne vysokú náhradu škody a nemajúcu sídlo a majetok na území Slovenskej republiky. Z toho dôvodu podľa nej existuje vysoký predpoklad, že v prípade úspechu v spore sa od žalobcu nedomôže náhrady trov konania.</p> <p>Okresný súd vyzdvihol (a krajský súd odobril) tvrdenie, že sťažovateľka tvrdenie o nemajetnosti žalobcu relevantne aspoň nepriamym dôkazom, nepodporila a na tomto podklade vec rozhodol. Z pozadia tak vystupuje otázka, čo si súd pod podporením tvrdenia o nemajetnosti predstavoval. Sťažovateľka totiž argumentuje, že každé potvrdenie zo strany príslušných orgánov (napr. kataster nehnuteľností, evidencia vozidiel a pod.) je schopné preukázať len to, že v konkrétnom registri sa majetok žalobcu neeviduje. Vskutku je tiež pravdou, že uvedené neznamená, že žalobca iným majetkom nedisponuje. Je však nutné dodať, že uvedené ani nedáva odpoveď na sťažovateľkou nastolený problém. Tým je otázka zneužitia práva a možnosť jeho blokácie nariadením neodkladného opatrenia v okolnostiach súdnej veci.</p> <p>Ústavný súd vidí neprimeranosť riešenia všeobecných súdov v tom, že namiesto verifikácie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky sa uchýlili k arbitrárnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu preukázanie bonity žalobcu bezpodmienečne nemusí viesť k záveru o ohrození exekúcie. Môže byť však spôsobilé poskytnúť bližší pohľad na očakávania sporových strán týkajúce sa vedenia sporu. Takisto je spôsobilé byť stabilnou súčasťou úvahy odôvodňujúcej názor súdov o užití právneho poriadku v súlade s jeho účelom a zmyslom, a to najmä vo vzťahu k tvrdeniam, že žalobcom je spoločnosť sídliaca v tzv. daňovom raji, ktorá na území Slovenskej republiky nevlastní žiaden majetok a ktorá svoje zázemie zneužíva na produkovanie sporov s takmer nulovým rizikom znášania zodpovednosti za neúspech v týchto sporoch. Názor krajského súdu, ktorý presadzuje neosvedčenie tvrdenia o ohrození budúcej exekúcie, aj keď ho osvedčenie uvedeného tvrdenia ani len nezaujímalo a v okolnostiach prípadu šlo o argument zásadný pre posúdenie veci, nepovažuje ústavný súd za napĺňajúci právo sťažovateľky na súdnu ochranu. Uvedené nadobúda závažný rozmer aj v tom kontexte, že všeobecné súdy sa napokon nedostatok poznania týkajúceho sa očakávania sporových strán, pokiaľ ide o spôsob vedenia sporu rozhodli neodôvodnene pričítať na ťarchu sťažovateľky. Vo veci nereflektovali na argumentáciu spočívajúcu v poukazaní na to, že sťažovateľka nemá ako preukazovať bonitu žalobcu (sťažovateľkou spomínaná negatívna dôkazná teória), a o navrhnuté riešenie spočívajúce vo výzve žalobcu sa nezaujímali ani neuviedli dôvod jeho odmietnutia. Okresný súd ani krajský súd sa v riešení podstaty nastoleného problému podľa názoru ústavného súdu nepreniesli za horizont subjektívnej spravodlivosti. Pri hodnotení veci nepriamo zotrvali na akceptácii skutočnosti, že žalobca môže žalovať a žalovaný sa žalobe musí ubrániť. V súdnej veci objektívne nehľadali spravodlivé vyváženie oprávnenia žalobcu žalovať s oprávnením žalovaného na to, aby proti nemu</p>

	<p>nebola zneužívaná formálna nedokonalosť právnej úpravy. To však bolo podstatou súdnej veci, v ktorej teda nemožno vidieť paušálne zavedenie povinnosti žalobcov skladať preddavok na trovy konania tak, ako tomu bolo v § 141a OSP, ale možnosť poskytnutia účinnej a spravodlivej ochrany právam a právom chráneným záujmom oboch sporových strán s ohľadom na povahu prejednávanej veci, a to v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania a požiadavkami na ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia. Argumentáciu krajského súdu týkajúcu sa nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 30/2015 z 11. mája 2015 vyzdvihujúcu neexistenciu právnej úpravy preddavku na trovy konania de lege lata tak ústavný súd nemal dôvod brať do úvahy, pretože s predmetom sporu bližšie nesúvisí.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 porušené bolo.</u> <u>Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 197/2016 z 27. januára 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 115/03
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	náhrada škody (ujma) predbežné opatrenie žaloba

spisová značka	III. ÚS 503/2017
populárny názov	Nehospodárny postup najvyššieho súdu vedúci k popretiu princípov spravodlivosti
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak najvyšší súd v skutkovo aj právne totožných veciach, namiesto spojenia týchto vecí, uplatnil v jeden a ten istý deň rozdielny výklad relevantnej právnej úpravy, konal nehospodárne a v konečnom dôsledku z procesného uhla pohľadu sponchybnil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ ako profesionálny vojak spolu s jeho kolegom kpt. Ing. B. B. uzavreli so zamestnávateľom dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti [č. 22.mpr-7/18-30/3-PP z 22. novembra 2011; (ďalej len „dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti“) za „Materiál uložený na budove UB - 300, v sklade výkonného poddôstojníka a v sklade zbraní 3. mr, alebo iné hodnoty podľa preberacej inventarizačnej zápisnice a inventarizačných súpisov, ako aj za hodnoty, ktoré počas výkonu funkcie kedykoľvek neskoršie prevezmú.“.</p> <p>Počas kontroly nočných pozorovacích prístrojov GN XD-4 SIMRAD (ďalej len „nočné pozorovacie prístroje“) vykonanej 27. decembra 2011 bolo zistené, že chýbajú 3 kusy uvedených prístrojov, čím došlo ku škode na materiáli ZT-II v celkovej výške 37 812,01 €.</p> <p>Poverený príslušník vojenskej polície prerušil trestné stíhanie toho času vedené iba vo veci, keďže sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.</p> <p>Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v presne nezistenom čase od 16. decembra 2011 do 27. decembra 2011 došlo k odcudzeniu 3 kusov nočných pozorovacích prístrojov tým spôsobom, že do zbrojného skladu lafetových zbraní v budove B 30 vstúpila nezistená osoba, ktorá narušila a vymenila visiaci zámok na debni č. 12 a tieto prístroje odcudzila. Sťažovateľ od 17. decembra 2011 čerpal</p>

	<p>dovolenku.</p> <p>Rozhodnutím veliteľa 22. mpr (mechanizovaného práporu) Michalovce č. EKŠ: 17/2011-2 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) bol sťažovateľ na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti uznaný zodpovedným za vznik škody na materiáli ZT-II v celkovej výške 37 812,01 €. Zároveň bol zaviazaný na náhradu škody.</p> <p>Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. Veliteľ 2. mechanizovanej brigády so sídlom v Prešove prvostupňové rozhodnutie rozhodnutím č. 2.mb-132-2/2014-PP z 12. mája 2014 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) potvrdil.</p> <p>Sťažovateľ sa následne domáhal v zmysle § 244 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) preskúmania zákonnosti druhostupňového rozhodnutia. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 S 49/2014 z 20. mája 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) druhostupňové rozhodnutie (v prospech sťažovateľa) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Na odvolanie žalovaného však o veci rozhodoval ešte najvyšší súd a ten napadnutým rozhodnutím rozsudok krajského súdu (v neprospech sťažovateľa) zmenil tak, že správnu žalobu zamietol.</p> <p>Veci sťažovateľa a jeho kolegu boli všeobecnými súdmi posudzované paralelne v dvoch konaniach. Kým sťažovateľova vec mala taký priebeh, že po správnom konaní (v ktorom boli obaja kolegovia uznaní zodpovednými za škodu podľa dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti) vec preskúmal krajský súd, rozhodol v prospech sťažovateľa a následne do veci zasiahol najvyšší súd a rozhodol v jeho neprospech, vec sťažovateľovho kolegu sa vyvíjala tak, že krajský súd rozhodol v jeho neprospech a najvyšší súd v jeho prospech.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s obmedzenou územnou pôsobnosťou. Úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať tieto protirečivé rozsudky (Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, ESLP – Veľká komora, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96, bod 59). Podľa názoru ESLP je preto v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu, situácia, keď najvyšší súd (ako zjednocovateľ rozdielnych právnych názorov) je sám zdrojom hlbokých a trvalých inkonzistencií (m. m. Beian v. Rumunsko, Baranowski v. Poľsko). Rozporné právne názory najvyššieho súdu na identické situácie sú tak v konečnom dôsledku spôsobilé podkopávať dôveru verejnosti v súdny systém (m. m. Sovtransavto Holding v. Ukrajina, ESLP).</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v súdnej veci sťažovateľa nevyužil všetky zákonom vytvorené prostriedky na dosiahnutie efektívneho procesného postupu, čo následne vytvorilo predpoklad pre vyhlásenie protichodných rozhodnutí o totožnom predmete sporu v jeden a ten istý deň. Nehospodárnosť konania, teda nespojenie veci sťažovateľa s vecou jeho kolegu na spoločné konanie, potom ukrátila sťažovateľa o možnosť procesnej obrany v ďalšom konaní. Inak povedané, ak by najvyšší súd konal o veci sťažovateľa a jeho kolegu spoločne, k situácii, na ktorú sťažovateľ poukazuje, by nemohlo dôjsť.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v skutkovo aj právne totožných veciach v kontexte posudzovaného prípadu uplatnil v jeden a ten istý deň rozdielny výklad relevantnej právnej úpravy, čím bez náležitého odôvodnenia svojho postupu konal nehospodárne a v konečnom dôsledku z procesného uhla pohľadu spochybnil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu, ktorý sú pri svojej rozhodovacej činnosti povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci a ktorý je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Táto skutočnosť sama osebe v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ako aj relevantnou judikatúrou ESLP zakladá v posudzovanom prípade dôvod na vyslovenie porušenia ústavou garantovaných práv sťažovateľa.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných</u></p>

	<u>slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 261/2015 z 25. januára 2017 porušené boli.</u> <u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 261/2015 z 25. januára 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 209/2010 ESLP: Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, ESLP – Veľká komora, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96, bod 59, Beian v. Rumunsko, Baranowski v. Poľsko
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práca, pracovný pomer-Zákonník práce rovnosť, rovnoprávnosť-rovnosť účastníkov súdneho konania zodpovednosť-spoločná zodpovednosť-hmotná

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 689/2017
populárny názov	Právomoc súdov v rámci súkromnoprávnej žaloby
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	21.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Do právomoci všeobecných súdov v rámci súkromnoprávnej žaloby nespadá rozhodovanie o návrhu, ktorý sa týka využívania účelovej komunikácie, ktorá je regulovaná verejným právom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa návrhom doručeným Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) domáhala súdnej ochrany práva všeobecného užívania účelovej komunikácie a uloženia povinnosti žalovanej spoločnosti, zdržať sa využívania tejto komunikácie na prejazd a parkovanie cestných motorových vozidiel kategórie N2 a N3, ako aj nakladanie a vykladanie tovaru z týchto vozidiel. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol uznesením sp. zn. 18 C 416/2014 z 12. januára 2015 tak, že konanie zastavil a vec postúpil mestu Nitra. Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) tak, že uznesením sp. zn. 7 Co 200/2015 z 29. mája 2015 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, ktorým namietala nesprávny záver všeobecných súdov v jej veci o nedostatku právomoci. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol napadnutým uznesením.
z odôvodnenia	Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tvrdenom zásahu najvyššieho súdu do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť tým, že nesprávne posúdil jej vec, pretože podľa jej názoru, žaloba ktorou sa domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva bola prípustná a bolo v právomoci všeobecných súdov o nej meritórne rozhodnúť. Kľúčovou otázkou pre posúdenie veci sťažovateľky bolo preskúmať, či konanie bolo skutočne zaťažené vadou namietanou sťažovateľkou v dovolaní, a teda či v okolnostiach veci spadalo do právomoci všeobecných súdov meritórne rozhodnúť o jej návrhu. Sťažovateľka sa svojím návrhom domáhala najmä toho, aby všeobecné súdy zakázali odporcovi ako súkromnoprávnemu subjektu užívať verejnú účelovú komunikáciu. Sťažovateľka svoj návrh opierala o ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorým sa rieši ochrana vlastníckeho práva a úprava susedských pomerov v prípadoch, ak výkon práv jedného vlastníka zasahuje do oprávnených záujmov iného vlastníka nehnuteľnosti, teda suseda. Osobitosťou sťažovateľkinho návrhu bolo, že sťažovateľka žiadala zakázať využívanie

	<p>miestnej účelovej komunikácie, teda veci, ktorá nie je vo vlastníctve žalovaného a slúži verejnosti bez osobitných obmedzení. Vo veci konajúce súdy dospeli k záveru, že vzhľadom na túto osobitosť nie je možné návrh považovať za klasický susedský spor, pretože sa týka využívania účelovej komunikácie, ktorá je regulovaná verejným právom, a teda nespadá do právomoci všeobecných súdov v rámci súkromnoprávnej žaloby rozhodnúť o takomto návrhu.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažovateľka sa svojím návrhom domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva, avšak vzhľadom na verejnoprávny presah jej návrhu – úprava užívania verejnej komunikácie, ktorá je svojou povahou verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom, preto o využívaní a úprave práv a povinností vo vzťahu k verejnej komunikácii je oprávnený a povinný rozhodnúť príslušný správny orgán, a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Všeobecné súdy do týchto vzťahov verejnoprávnej povahy môžu vstupovať len následne, v rámci správneho súdnictva, kde majú právomoc preskúmať a rozhodnúť, či správny orgán konal v súlade s právnymi predpismi alebo vydal rozhodnutie, ktoré možno považovať za zákonné.</p> <p>Predpokladom úspešnosti podaného dovolania sťažovateľkou by bol právny záver, že návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva, spadá do právomoci všeobecného súdu. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci však k takémuto záveru nedospel. Vychádzajúc z uvedeného je potom logicky a ústavne konformne odôvodnený záver najvyššieho súdu, že vada podľa § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov bola namietaná sťažovateľkou nedôvodne, preto dovolanie sťažovateľky bolo nevyhnutné odmietnuť ako procesne neprípustné.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I. ÚS 241/07
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	arbitrárnosť užívacie právo výklad (interpretácia) ujma, náhrada škody spor práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	III. ÚS 749/2017
populárny názov	Postavenie výberovej komisie pri výbere sudcu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.12.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 4
analytická právna veta	Výberovú komisiu vo výberovom konaní na obsadenie voľného miesta sudcu, možno považovať za orgán verejnej správy na účely Správneho súdneho poriadku v zmysle § 4 písm. e) SSP, keďže tomuto orgánu zákon o sudcoch a vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 483/2011 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o výberovom konaní na funkciu sudcu v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) zverili rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (uchádzačov o funkciu sudcu), v oblasti verejnej správy. Uvedený orgán možno označiť za orgán verejnej správy <i>sui generis</i> , ktorého kreáciu pre každé výberové konanie na funkciu sudcu upravuje zákon o sudcoch.
skutkový stav a základné	Predsedníčka okresného súdu oznámením sp. zn. 1 SprV/40/2017 z 12. júna

<p>fakty</p>	<p>2017 vyhlásila výberové konanie na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd, ktorého sa zúčastnilo šesťnásť uchádzačov vrátane sťažovateľky.</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že vo výberovom konaní nebola úspešná, a to napriek získaniu najvyššieho počtu bodov oproti ostatným uchádzačom. Celkovo získala 196 bodov (z toho v písomnej časti 136 bodov a v ústnej časti 60 bodov), pričom uchádzač, ktorý skončil na 1. mieste, získal celkovo 183 bodov (z toho v písomnej časti 104 bodov a v ústnej časti 79 bodov). Po písomnej časti výberového konania postúpilo do ďalšej časti výberového konania sedem uchádzačov; sťažovateľka postúpila s najvyšším počtom bodov, a to s rozdielom 22 bodov oproti uchádzačovi, ktorý dosiahol druhý najvyšší počet bodov, a až s rozdielom 32 bodov oproti uchádzačovi, ktorý napokon skončil na 1. mieste.</p> <p>V ústnej časti výberového konania členovia výberovej komisie položili sťažovateľke aj iné otázky ako ďalším uchádzačom, keď sa jej opýtali, aký má názor na syndróm vyhoreného sudcu a či sú v slovenskom súdnictve ľudia, ktorí tam nemajú byť.</p> <p>Napriek tomu, že po psychologickom posúdení, ktorého účelom je overiť osobnostné predpoklady uchádzačov na výkon funkcie sudcu, bola sťažovateľka odporučená na výkon funkcie sudcu, členovia výberovej komisie v ústnej časti výberového konania opätovne posudzovali jej odborné znalosti, intelektové schopnosti, tvorivosť, komunikačné schopnosti, sebazpoznanie, kultivované vystupovanie, dôveryhodnosť a emocionálnu stabilitu, avšak v dôsledku ich hodnotenia v nej nebola úspešná, keďže získala menej ako 72 bodov [§ 12 ods. 2 písm. b) zákona o sudcoch].</p> <p>Pokiaľ by sťažovateľka dosiahla počet bodov potrebný na to, aby bola v ústnej časti výberového konania úspešná, jej celkový počet bodov by bol v porovnaní s úspešným uchádzačom výberového konania stále vyšší, i pokiaľ by mu bol štvorčlennou komisiou udelený v ústnej časti maximálny počet bodov. Vzhľadom na uvedené považuje výberové konanie za netransparentné a nespravodlivé.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Napadnuté rozhodnutie výberovej komisie vo výberovom konaní sa v tomto prípade dotýka základného práva sťažovateľky na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, a teda nesmie byť vylúčené z právomoci súdov, keďže vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) by znamenalo porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.</p> <p>Pokiaľ ide o postavenie výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie voľného miesta sudcu, možno tento orgán považovať za orgán verejnej správy na účely Správneho súdneho poriadku v zmysle citovaného § 4 písm. e) SSP, keďže tomuto orgánu zákon o sudcoch a vyhláška zverili rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (uchádzačov o funkciu sudcu), v oblasti verejnej správy, konkrétne správy súdov pre účely zabezpečenia riadneho výkonu súdnictva v oblasti personálnej a odbornej. Uvedený orgán možno označiť za orgán verejnej správy <i>sui generis</i>, ktorého kreáciu pre každé výberové konanie na funkciu sudcu upravuje zákon o sudcoch.</p> <p>Na základe uvedených skutočností, ako aj s prihliadnutím na znenie čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že v súvislosti s rozhodnutím výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd, určenom ministerkou spravodlivosti podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa sťažovateľka ochrana svojich subjektívnych práv mohla domáhať podaním správnej žaloby príslušnému všeobecnému súdu. A keďže uvedenú právomoc všeobecného súdu nemožno nahradiť konaním o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa námietky porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30. ods. 4 ústavy „pri rozhodovaní“ výberovej komisie vo výberovom konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>Sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa námietky porušenia práva na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „pri rozhodovaní“ výberovej komisie vo výberovom konaní, ktorú</p>

	<p>odôvodnila tým, že „výberové konanie bolo vyhlásené okresným súdom a na tom to sa i vykonávalo“, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže výberovú komisiu v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno považovať za súdny orgán (tribunál) s plnou jurisdikciou oprávnenou skúmať danú vec po stránke skutkovej, ako aj právnej.</p> <p>Sťažovateľka v úvode sťažnosti ako porušovateľa jej základných práv a slobôd označila aj ministerstvo spravodlivosti, vo vzťahu ku ktorému v odôvodnení sťažnosti poukázala len na to, že „výberové konania na funkciu sudcu sa vykonávajú v súlade s podmienkami stanovenými všeobecne záväzným právnym predpisom Ministerstva spravodlivosti, ktoré dohliada na ich dodržiavanie“, pričom v petite sťažnosti navrhla, aby jej vyplátilo požadované finančné zadost'učinenie v sume 30 000 €.</p> <p>Ústavný súd požiadavkou sťažovateľky na priznanie finančného zadost'učinenia zo strany ministerstva spravodlivosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nej je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 797/2016, III. ÚS 138/03
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom výberové konanie orgán-verejnej správy

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.